

Kdo by neznal příběh trpícího patriarchy Joba, tak jak je sepsaný ve stejnojmenné starozákonní knize Bible. Kdo z návštěvníků pobožností ještě neslyšel jedno nebo dokonce i více kázání na téma Job.

Kazatelé jsou často inspirováni veršem zapsaným v knize Job 19,25. ve chvílích, kdy mají oslovit lidi, kteří prožívají hluboký zármutek ze ztráty někoho ze svých nejbližších.

Job 19,25. – Můj Vykupitel žije, to jedno vím, a že nakonec se nad prachem postaví.

Tento biblický text je stále aktuální. Podívejme se na širší souvislosti, které předcházely chvíli, kdy Job vyslovil tato přesvědčivá slova.

Muž jménem Job nemá rodokmen, nevíme kde se nacházela země Úz, z které pocházel a neznáme ani čas, v kterém žil. Víme jenom, že byl bezúhonný, poctivý, bohabojný a prostý všeho zla. Věrně sloužil Bohu a poslouchal ho. Přesto se v jednu chvíli stal nejvíce pronásledovaným člověkem.

Přeskočme události až do chvíle, kdy trpící Job sedí a bez nadsázky můžeme říct, že čeká na smrt. Přichází za ním čtyři přátelé, aby mu pomohli snášet utrpení. Nejdříve týden mlčky sedí vedle Joba. A pak, když otevřeli svá ústa, přichází tragedie. Mluví a soudí.

Job 17,1.13. Dech mně opouští, mé dny skončily, jen hřbitov zbývá mi. Je-li mou nadějí domov v hrobě, mám-li si ustlat lože v temnotě,

Job propadá beznaději. Čeká ho jenom smrt a **prach**. Nerozumí situaci, která ho potkala. Táže se po příčinách svého utrpení, ale odpověď nenalézá. A pak najednou uslyší, jak Bildad Šuchský říká: „Ty, Jobe, myslíš, že jsi spravedlivý, ale teď se ukázalo, že jsi bezbožník.“ (**Job 18,5. Světlo darebáka uhasne, plamen ohně mu zářit nebude.**)

Br. Daniel Duda jednou řekl: „Jsou lidé, kteří mají otázky. Jsou lidé, kteří mají na ně odpovědi. Je zlé, když se dostanou k sobě.“

Ten, kdo se dostal do podobné situace, ví, jak těžké je potěšit trpícího člověka. My často mlčíme, nebo řekneme něco, co mu spíše ublíží.

Jak reaguje Job na toto přímé obvinění? Sklíceně odpovídá: **Job 19,1-22. Jak dlouho budete mou duši trápit a svými řečmi mně ubíjet? Hanobíte mně už aspoň po desáté – nestydíte se mně urážet? ...** (a volně pokračují) **Smilujte se nade mnou, dotkla se mně Boží ruka. Proč mně pronásledujete?** Ale Job obviňuje i Boha, že on je příčinou jeho utrpení.

Jobovi přátelé adresují výtky k Jobovi. Job se obrací „se stížností“ na správné místo – k Bohu. Jenom krátce mluví k přátelům, a pak se obrací k Bohu. Cítí, že problém přichází od Boha.

Job 19,23-25.

23 Kéž by má slova byla sepsána, kéž by jak nápis byla vyryta

24 olovem a rydlem železným, kéž by je navždy vytesali do skály!

25 Můj Vykupitel žije, to jedno vím, a že nakonec se nad prachem postaví.

26 I kdyby ze mě kůži sedřeli, já ve svém těle Boha uvidím.

27 Já ho uvidím vlastníma očima, ne někdo cizí, ale já - srdce mi touhou umírá!

Přesto, že se Job nacházel nad propastí smrti, viděl své vysvobození jedině v Bohu. My to často nevidíme a nechápeme. Do textu často přidáváme slovo „mým“ i když se tam nenachází. Job nemluví o svém „prachu“, ale o „prachu“ všeobecně. Proto se to týká i našeho „prachu“.

Při stvoření člověka Bůh z prachu země zformoval člověka a do jeho chřípí vdechl dech života. Tak se stal člověk živou bytostí. A Bůh se opět jako poslední postaví nad „prachem“ a vdechne do něj dech života. Kéž bychom mohli vyznat společně s Jobem: **I já uzřím Boha.**